



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) Ing. J. T., b) Ing. J. T.**, oba zastoupeni Mgr. Danielou Rybkovou, advokátkou se sídlem Jana Želivského 2385, Praha 3, proti žalovaným: **1) Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **2) Městský úřad Černošice**, se sídlem Karlštejnská 259, Černošice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. 2 ze dne 24. 5. 2019, č. j. MUCE 34865/2019 OSU, a proti sdělení žalovaného č. 1 ze dne 25. 5. 2020, č. j. 043653/KUSK-DOP/Hir, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2020, č. j. 55 A 87/2020 – 26,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaným **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) se žalobci domáhali zrušení kolaudačního souhlasu vydaného dne 24. 5. 2019 žalovaným č. 2 pro stavbu „Oprava komunikace Holubice II a bezbariérové chodníky“. Současně se žalobci domáhali zrušení sdělení žalovaného č. 1 ze dne 25. 5. 2020 o tom, že neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení ve věci stavebního povolení a kolaudačního souhlasu ke shora uvedené stavbě.

[2] Krajský soud napadeným usnesením žalobu odmítl. Ve vztahu ke kolaudačnímu souhlasu dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně. Vycházel ze skutečnosti, že žalobci nebyli považováni za účastníky kolaudačního řízení, a kolaudační souhlas jim proto nebyl vůbec doručován. V takovém případě se počátek běhu lhůty pro podání žaloby odvozuje od okamžiku, kdy se s napadeným rozhodnutím a jeho obsahem žalobci prokazatelně seznámili. Žalobci k dotazu krajského soudu uvedli, že kolaudační souhlas jim byl neoficiálně předán úřednicí žalovaného č. 2 dne 4. 11. 2019. Lhůta pro podání žaloby proto začala běžet dne 5. 11. 2019 a posledním dnem lhůty bylo pondělí 6. 1. 2020. Žalobci však svou žalobu podali až 21. 7. 2020, tedy více než půl roku po uplynutí této lhůty. Ve vztahu ke sdělení žalovaného č. 1 o nezahájení přezkumného řízení krajský soud odkázal na konstantní judikaturu, podle které přípis, jímž správní orgán sděluje, že neshledává důvody k zahájení přezkumného řízení, není rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a je vyloučen ze soudního přezkumu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaných

[3] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadli usnesení krajského soudu kasační stížností. Závěr krajského soudu ohledně sdělení o nezahájení přezkumného řízení stěžovatelé nerozporují. Domnívají se však, že krajský soud nesprávně posoudil otázku včasnosti žaloby v části směřující proti kolaudačnímu souhlasu. Dle judikatury odkazované krajským soudem je pro běh lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí podstatný okamžik, kdy se žalobci s jeho obsahem prokazatelně seznámili. Za prokazatelné seznámení se považuje také získání kopie rozhodnutí ze správního spisu v průběhu nahlížení do spisu. V okamžiku, kdy žalobci do spisu nahlíželi, však kolaudační souhlas nebyl ve spisu založen. Dokument, který úřednice žalobcům dne 4. 11. 2019 vytiskla, nebyl opatřen úředním razítkem a podpisem oprávněné osoby. Stěžovatelé proto neměli jistotu, že se jedná o finální a správný dokument. Proto také dne 6. 11. 2019 požádali o zaslání kolaudačního souhlasu, na což však žalovaný č. 2 nereagoval. Za potvrzení pravosti kolaudačního souhlasu lze považovat až sdělení žalovaného č. 1 k podnětu k zahájení přezkumného řízení, které bylo žalobcům doručeno dne 2. 7. 2020. Dle stěžovatelů je také podstatné, že na území obce Holubice probíhala víceméně ve stejném období výstavba nových chodníků na základě dvou různých stavebních povolení a bylo velice složité zjistit, která dokumentace se týká kterého řízení.

[4] Jelikož závěry krajského soudu ohledně sdělení žalovaného č. 1 již nejsou předmětem přezkumu, žalovanému č. 1 Nejvyšší správní soud kasační stížnost nezasílal. Žalovaný č. 2 se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[6] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[7] Žalobci napadli u krajského soudu kolaudační souhlas, který je dle stávající judikatury rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 – 48, č. 3931/2019 Sb. NSS).

[8] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí *lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*

[9] V nynější věci nebyli stěžovatelé žalovaným č. 2 považováni za účastníky řízení, kolaudační souhlas jim proto ani nebyl doručován. Pokud žalobci měli být účastníky daného řízení a jedná se tudíž o tzv. opomenuté účastníky, obecně platí, že k oznámení rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. dochází k okamžiku faktického seznámení se s ním. Za oznámení se proto považuje okamžik, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že osoba seznala úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by jí bylo rozhodnutí řádně oznámeno. Účastník se s rozhodnutím musí seznámit prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu. Nepostačí přitom, aby osoba o faktu existence rozhodnutí věděla, ani povědomost o tom, že řízení probíhalo (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, č. 1838/2009 Sb. NSS, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 220/2014 - 150, a ze dne 26. 8. 2014, č. j. 6 As 96/2014 - 31). Obdobně i v případě osob, které ani účastníky řízení být neměly, platí, že lhůta pro podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. se odvíjí od okamžiku, kdy se dotčená osoba měla možnost se seznámit s obsahem napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Afs 52/2014 - 38).

[10] Uvedené úvahy dále rozvinul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2018, č. j. 1 As 311/2017 - 37. Z něj vyplývá, že účelem právní fikce oznámení rozhodnutí prostřednictvím „faktického seznámení se“ s obsahem rozhodnutí je zejména ochrana právní jistoty a minimalizace zásahů do právních vztahů konstituovaných již pravomocným správním rozhodnutím. Doručení touto formou má proto místo mimo jiné tehdy, pokud by lpění na opačném přístupu vedlo k neproporcionálním důsledkům spočívajícím v nepřiměřeném zásahu do právní jistoty jiných subjektů, zpravidla účastníků řízení.

[11] Stěžovatelé napadají kolaudační souhlas s užíváním stavby opravy komunikace a zhotovení bezbariérových chodníků v obci Holubice, která byla provedena na základě stavebních povolení z let 2015 a 2017. Jedná se o stavbu veřejné infrastruktury, která se svým významem (tj. možností užívání) dotýká širokého okruhu osob. Není pochyb o tom, že s ohledem na právní jistotu dotčených osob je třeba odvíjet lhůtu pro podání žaloby ze strany osob, které nebyly považovány za účastníky řízení, od okamžiku faktického seznámení s obsahem rozhodnutí, což ani stěžovatelé nezpochybňují. Je proto třeba posoudit, kdy se stěžovatelé s kolaudačním souhlasem seznámili.

[12] Z vyjádření samotných stěžovatelů před krajským soudem i v kasační stížnosti vyplývá, že dne 4. 11. 2019 se dostavili do sídla žalovaného č. 2, kde nahlédli do správního spisu. Kolaudační souhlas nebyl součástí spisu, nicméně úřední osoba jej stěžovatelům na jejich žádost vytiskla z počítače a předala.

[13] Dle Nejvyššího správního soudu není pochyb, že právě tohoto dne se stěžovatelé s obsahem napadeného kolaudačního souhlasu seznámili. Pokud stěžovatelé v sídle žalovaného č. 2 požádali úřední osobu o poskytnutí rozhodnutí a úřední osoba jim toto rozhodnutí (které bylo vydáno téměř půl roku předtím) poskytla, neexistuje žádný objektivní rozumný důvod se domnívat, že se nejednalo o rozhodnutí „finální“ či „správné“, jak dovozují stěžovatelé v kasační stížnosti. Kolaudační souhlas byl opatřen datem vydání a číslem jednací a byl poskytnut v plném znění. Případné formální vady spočívající v absenci podpisu oprávněné úřední osoby a úředního razítka nemohou mít na seznámení s obsahem konkrétního dokumentu žádný vliv.

[14] Jelikož tedy předmětný kolaudační souhlas byl stěžovatelům oznámen faktickým seznámením se s jeho obsahem dne 4. 11. 2019, krajský soud nepochybil tím, že žalobu ze dne 21. 7. 2020 vyhodnotil v části napadající tento kolaudační souhlas jako opožděnou, a napadeným usnesením ji z tohoto důvodu odmítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Z výše uvedeného vyplývá, že napadené usnesení není nezákonné z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé ve věci neměli úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaným žádné náklady nad rámec jejich úřední činnosti v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. září 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu